

****

Прорізавши темряву, шкваркнув сигнальний запал.
Вдих-видих - і топишся мутними кублами диму.
І хоч і не звалить нікого за мить наповал,
Проста сигарета жорстокіша за гільйотину.

Обмотує горло туманний садистський клубок.
Накине петлю і канатом натягне всі жили.
Вдих-видих - все більше гальмують потоки думок.
Вдих-видих - невпинно вмирають нервові клітини.

Зробивши затяжку, пустивши той чад до легень,
Стискає тугіше пекуча затяжка на шиї.
Таке катування іде на повтор день у день.
Таке божевілля щоденно розсудливість криє.

Недокурок згас і відкинуто смерті гачок.
Полегшення видих зробили легені страждалі.
Та от же біда! Не спинити безглуздих думок:
"Ох, як же цікаво, а що ж може статися далі?"

Денис Бірзул

***

Моя душа запилена в кутку,
Їй попелом повіки засніжило.
Покірно склала білосніжні крила,
Їй почувся жаль в тоненькім голоску.

Засмучена, залишена сама,
З усіх сторін обплетена вузлами.
Моя душа сповита павуками,
Під їхні колискові задріма.

Для всіх старий орудує закон:
Залишив щось - і ти вже не хазяїн.
І хоч була хранителем для таїн,

Моя душа занурилась у сон.

Покрили темні плями білизну,
Міцніше павутиння обплітає.
Моя душа все глибше засинає...
Чи зможе пробудитися від сну?

Денис Бірзул

ЗАКОЛИСАНИ У ВОЛІ
(Добровольцям присвячується)

З дитинства заколисані у волі,
Дітьми грозились чорту кулаком.
Пшеничне злото й синь волошки в полі
Всмоктали з материнським молоком.

Нас звать до бою сурми і трембіти,
Литаври грізні схоплює луна.
Ісуса милість – поводитир по світу,
А зброя – то хоробрість Перуна.

Не втримають кайдани і тенета –
Розірвуть їх сталеві кулаки.
Нехай бурлить гаряча кров венеда
Й опалить потяг вражої руки!

Дійдуть нащадкам праотців промови,
І сум, і щастя в струнах кобзаря.
Так хай і далі предків настанови
Несе політ лелеки й журавля!

Денис Бірзул

КУБРАТОВІ СТІЛИ

Крізь хвилі трав ідуть човни в підковах,
Минаючи зелений океан.
Рушають смирно витязі в колонах,
Яких веде у нові землі хан.

Звитязці його кликали Кубратом,
Очільником об'єднаних племен,
Що замінив усім «чужого» «братом»
І кинув страх топтатись під конем.

Мужі пройшли крізь пекло бойовиська,
В ограді волі кров'ю і мечем.
Багато сплять у земляних колисках,
І сонце їх тепер не обпече.

Веде Кубрат вперед свою дружину
І нищить супостатів на шляху.
Протоптана загонами стежина
Благословля на вдачу і снагу.

Пройшли роки, і серед моря-степу,
На місці стику перемог і втрат,
Стоїть могутня, в поцілунках неба,
Держава, що її створив Кубрат.

Відчутно, сонце долі вже смеркає,
Укрилась сріблом золота глава.
Синів Кубрат до себе закликає,
Аби сказати наставні слова:

«Сини мої! Моя остання втіха!
Почуйте важну проповідь старця,
Аби не наклеяли на себе лихо
І не зазнали скорого кінця.

Ви – браття, так пізнайте ж ви братерство!
І разом ворогам вселяйте зляк.

Ви – браття, однієї руки персти.
П'ять перстів, що стискаються в кулак».

Старий Кубрат дістав із сагайдаку
І дітям видав оберемок стріл.
Сини збагнули марність дій всіляких –
Зламати купу всім забракло сил.

Тоді старий правитель посміхнувся
І по одній стрілі усім роздав.
Та кожен одинокої позбувся,
Тож, закінчивши, хан Кубрат сказав:

«Щоб жодне зло навіки не згубило
І гордість до дурниці не схиля,
Затямте: у єднанні справжня сила,
Тоді ніхто не зломить, як гілля».

А незабаром хана поховали,
Забули батька проповідь сини.
Можливо, лихо цим вони накляли,
І люд страждав потому з їх вини.

Денис Бірзул